

Každý ráno na dálku poslouchám za tratí
a když slyším lokál ku, trhnu jen opratí,
patou jemně bodnu koně a on sám už dobře ví,
že se tady objeví Isabeella.
Patou jemně bodnu koně a on sám už dobře ví,
že se tady objeví Isabeella.

Každý ráno pobledlý odjíždím nazpátky
a pak doma pod jedlí pohlížím na řádky:
čekej ráno, jedu k tobě, ať se ti dnes něco zdá,
zejtra se ti odevzdá Isabella.
Čekej ráno, jedu k tobě, ať se ti dnes něco zdá,
zejtra se ti odevzdá Isabella.

Každý ráno do dálky pohlížím za tratí,
dělám to už od války, zbytečně prozatím.
Já i kůň však dobře víme, že vlak jednou zastaví
a že tvář mi nastaví Isabella.
Já i kůň však dobře víme, že vlak jednou zastaví
a že tvář mi nastaví Isabella.

A tak teď se na dálku omlouvám, pospíchám,
slyším totiž lokálku, napětím nedýchám,
dneska jede naposledy a pak ji prej vymění
a mně zejtra vožení Isabello.

Dneska jede naposledy
a pak ji prej vy mění
a mně zejtra vožení Isabe ello.